

Virves staigātājs

1 Ko lai mēs sakām par Ābrahāmu, par mūsu ciltstēvu pēc miesas? Ko tad viņš ir panācis? 2 Ja Ābrahāms ir attaisnots ar saviem darbiem, viņš var lepoties, bet tikai ne Dieva priekšā. 3 Un ko saka Raksti? Ābrahāms uzticējās Dievam, un tas viņam tika pieskaitīts par taisnību. 4 Kas dara darbu, tam alga netiek aprēķināta pēc žēlastības, bet gan pēc tā, kas pienākas. 5 Turpretī tam, kas nedara, bet tic Dievam, kas bezdievīgo attaisno, viņa ticība tiek pieskaitīta par taisnību.

13 Jo apsolījums Ābrahāmam vai viņa pēcnācējiem saņemt mantojumā pasauli nav dots bauslībā, bet ticības taisnībā. 14 Ja mantinieki ir tie, kas paļaujas uz bauslību, tad ticība nedod neko un apsolījums ir atcelts. 15 Bauslība rosina dusmas, bet, kur nav bauslības, nav arī pārkāpuma. 16 Tādēļ mantinieki ir tie, kas ticībā paļaujas uz Dievu, lai mantojums būtu no žēlastības un apsolījums būtu drošs visiem pēcnācējiem – ne tikai tiem, kas zem bauslības, bet arī tiem, kas Ābrahāma ticībā. Viņš mums visiem ir tēvs 17 tā Dieva priekšā, kam viņš ticēja, – kas mirušos dara dzīvus un sauc esamībā to, kā vēl nav, it kā tas jau būtu. Kā ir rakstīts: Es tevi esmu iecēlis par tēvu daudzām tautām.

Rom. 4,1–5,13–17

Miļā draudze!

Viens no vislielākajiem izaicinājumiem ticības dzīvē ir, ka mēs vienmēr atkal no jauna apzināties, cik liela ir Dieva žēlastība. Mums ir dabīga nosliece ierobežot Dieva darbību, privatizēt Viņa apsolījumus, veidot ienaidnieku tēlus un celt mūrus, nevis pārvarēt robežas. Mēs neredzam, ka Dievs dāvina Savu mīlestību tāpat kā lietu un sauli ikvienam cilvēkam, neskatoties uz viņa tautību, ādas krāsu, dzimumu vai sociālo statusu. Tā vietā mēs domājam, ka Dievs darbojas tikai vienā noteiktā notekcaurulē, pēc mūsu priekšrakstiem un priekšstatiem. Ukrainas notikumi mums parāda, cik bīstami tas var būt, ka ar propagandas palīdzību veido ienaidnieku tēlus. Tas ir vistiešākais ceļš uz karu, ja pretējā puse tiek nomelnota un neko labu tajā vairs nevar saskatīt. Mums šeit Latvijā ir jābūt ļoti uzmanīgiem, ka mēs neatbildam ar to pašu – ar naidu un nomelnošanu. Ir viena lieta pastāvēt par sevi, pavisam cita – savu pretinieku nomelnot un ienīst.

Šodienas teksts no Pāvila vēstules romiešiem ir Pāvila mēģinājums Romas kristiešiem atvērt acis, ka Dievs ir aicinājis ne tikai kristiešus ar jūdu izcelsmi, bet arī pagānus. Kā jūs zināt, pirmie kristieši bija jūdi. Pēc Jēzus nāves un augšāmcelšanās tie turpināja iet uz templi un ievērot bauslību. Vienīgā atšķirība no pārējiem jūdiem bija tā, ka viņi apliecināja, ka Jēzus ir ilgi gaidītais mesija, Kristus. Tomēr šie pirmie kristieši jūta, ka ir noticis kaut kas prātam neaptverams, kas reizi par visām reizēm ir mainījis izpratni par Dievu. Jēzus augšāmcelšanās gaismā kristieši varēja apliecināt, ka Dievs ir bijis klātesošs arī Viņa krusta nāvē Golgātā – visnolādētākajā vietā, kur uz nāvi notiesātiem dumpiniekiem un noziedzniekiem bija jāizcieš šausmīga nāve. Jēzus krusta priekšā pirmie kristieši apzinājās savu grēcīgumu, savas bailes un nespēku kaut ko mainīt, savu mazticību Dievam un neuzticību Kristus mīlestībai. Viņi saprata, ka būtībā šajā vietā tika nojauktas robežas starp cilvēkiem. Te vairs nebija svarīgi, vai tu esi pagāns vai jūds, brīvības cīnītājs vai okupantu zaldāts. Arī šodien mēs to varam piedzīvot, kad saskaramies ar otra cilvēka ciešanām. Tajā brīdī tās ārējās lietas vairs nav svarīgas, vienīgais, kas skaitās, ir, vai tev ir cilvēcība. Tā pēc Jēzus nāves un augšāmcelšanās Jēzus mācekļi sāka uzrunāt cittautiešus, nejudus, lai arī tiem apliecinātu Dieva žēlastību. Apustulis Pāvils, savukārt, bija piedzīvojis, kā Jēzus aicināja viņu, kristiešu vajātāju, kļūt par Jēzus sekotāju. Tagad

viņš ar vislielāko degsmi un ar visu savu spēku gāja apliecināt Kristu pie pagāniem, ārpus Jūdejas, visā Romas impērijā. Tomēr izpratne par to, ka Dievs patiešām grib pārvarēt barjeras starp cilvēkiem, veidojas tikai palēnām, aizvien atkal jūdu kristiešu vidū radās šaubas – vai tiešām tas var būt, ka Dievs pieņem viņus, bijušos elku pielūdzējus, nešķīstus grēciniekus kā Savus bērnus?

Pāvils savā vēstulē mēģina atspēkot viņu iebildumus un atbildēt uz viņu šaubām. Viņš savu domu gājieni sāk ar to, ka norāda uz to, kas ir kopīgs jūdiem un pagāniem. Mēs šodien teiktu, ka visi cilvēki ir ar vienādām tiesībām, cilvēku tiesībām, tomēr Pāvils sāk no pretējā gala. Viņš saka, ka tas, kas visiem cilvēkiem ir kopīgs, ir tas, ka visi ir grēkojuši, gan jūdi, gan pagāni, un ka nevienam nav iespējams ar saviem spēkiem nopelnīt Dieva labvēlību. Varbūt arī mums to vajadzētu palaikam atcerēties, ka neviens no mums nav tik taisns un pareizs, ka būtu tiesīgs uzskatīt sevi par labāku vai izredzētāku par savu līdzcilvēku.

No šī grēcīguma, no nošķirtības no Dieva, cilvēks var izklūst vienīgi tad, kad tas paļaujas uz Dieva pretimnākšanu. Tas attiecas gan uz pagāniem, gan uz jūdiem. Kā kopīgu paraugu Pāvils min Ābrahāmu, kas, uzticoties Dieva apsolījumam, atstāja savu dzimteni un devās uz Jūdeju, lai tur atrastu jaunas mājas. Pāvils uzsver to, ka tieši šī uzticēšanās bija dzinulis Ābrahāma rīcībai, tieši tāpēc viņš ir kļuvis par tēvu daudzām tautām, ne tikai jūdiem. Arī nejūdi var uzticēties Dievam, tiem nav jāievēro bauslības prasības vai jāpierāda savu pareizību ar darbiem.

Luters salīdzina cilvēku taisnošanu no grēkiem ar slimnieku, kuram ārsts pasaka, ka viņš izveseļosies. Viņam vienīgi ir jālieto zāles un jāievēro diētu. Tāpat Dievs mums pasaka, ka mēs caur Jēzu esam taisnoti, mūsu grēki ir piedoti, un mēs turpmāk nedarīsim to, kas mūs grib atkal verdzināt un vest postā. Uzticēšanās Dieva žēlastībai veido realitāti, tā mūs izmaina un veicina pilnīgu dziedināšanu. Bez tās es vispār vienkārši kristu izmisumā un ātri vien zaudētu cerību. Tātad mēs varam teikt, ka uzticēšanās Dieva žēlastībai ir pamatu pamats visiem mūsu darbiem.

Vēl viens piemērs. Iedomājaties, ka starp Liepājas Latviešu biedrības namu un tirdzniecības centru "Kurzeme" ir izvilka gara trose. Uz biedrības nama jumta stāv kāds vīrs un saka, ka viņš tagad dosies uz pretējo pusi, ejot pa šo trosi. Lejā saskrien ļaudis un vēro, ko šis vīrs darīs. Tas taču ir bīstami. Virves staigātājs jautā ļaudīm, vai viņi tam tic, ka viņš varēs pāriet šo gabalu. Tie atbild, jā, jā, uz priekšu, tev izdosies! Ļoti uzmanīgi, soli pa solim, viņš dodas uz priekšu. Vienu brīdi izskatās, ka viņš zaudēs līdzsvaru, bet nē, viņš sāk dejojot, tiešām, cilvēkiem bija taisnība, viņam varēja uzticēties. Kad vīrs sasniedz otro pusi pie "Kurzemes", viņš paņem vienu ķerru, un atkal jautā pūlim, vai tie tic, ka viņš to var aizstumt pa trosi uz otro pusi. Daži apstiprinoši māj ar galvu, citi atkal nedroši rausta plecus. Tad virves staigātājs rāda ar pirkstu uz to, kas bija apstiprinoši māj ar galvu. "Jūs, cienījamais kungs, vai jūs tam ticat, ka es to izdarīšu?" Vīrs atbild: "100 punkti – jūs to paspēsiet!" Virves dejojājs viņam atbild: "Tad pierādiet savu ticību un iekāpiet ķerrā."

Redziet, mīļā draudze, tā arī mums ir jāpārvar bezdibenis, kas ir starp mums, uzticoties Dieva vadībai, Viņa žēlastībai, lai naidis, izmisums, atšķirības un grēks nevaldītu pār mums. Tas, ka es uzticos Dievam, nav tikai tukšs vārds, bet tas ir sākums kopīgam ceļam, kur es varu piedzīvot, ka Kristus ir dzīvs un klātesošs, kur es varu piedzīvot, kā Viņš šodien dziedina manas vainas un pārvar to, kas mūs šķir.

Lai Dievs mums dāvina drosmi iet uz priekšu un nebaidīties, bet paļauties uz Viņu, neskatoties uz visām briesmām, kas mums ir apkārt. Āmen!

